

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 23.09.1960, sp. zn. 1 Tz 40/60, ECLI:CZ:NS:1960:1.TZ.40.1960.1

Číslo: 18/1961

Právní věta: Upuštění od uložení dodatkového trestu je podmíněno novým zhodnocením všech okolností pro výměru trestu rozhodným podle §§ 17, 19 tr. z.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 23.09.1960

Spisová značka: 1 Tz 40/60

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Čin menšího významu, Trest

Předpisy: 86/1950 Sb. § 17

§ 134a

§ 19

§ 22

§ 245 64/1956 Sb. § 2

§ 293

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 18/1961 sb. rozh.

Upuštění od uložení dodatkového trestu je podmíněno novým zhodnocením všech okolností pro výměru trestu rozhodným podle §§ 17, 19 tr. z.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 23. září 1960 - 1 Tz 40/60).

Obžalovaný syn bývalého majitele zlatnického závodu od r. 1950 do roku 1959 shromažďoval šperky, mince a drahé kameny za účelem jejich dalšího rozprodeje a část předmětů v uvedené době skutečně dalším osobám prodal.

Lidový soud pro Prahu 5 uznal obžalovaného vinným trestným činem spekulace podle § 134a odst. 1 tr. z., nevyměřil však obžalovanému dodatkový trest k rozsudku krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 1959, jímž byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, podle § 245 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. a pro trestný čin příživnictví

podle § 188a tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků. Městský soud v Praze zamítl odvolání obvodního prokurátora jež brojilo proti tomu, že obžalovanému nebyl uložen dodatkový trest.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem zrušil usnesení městského soudu a k odvolání obvodního prokurátora zrušil i rozsudek lidového soudu pro Prahu 5 ve výroku, jímž podle § 22 odst. 2 tr. zák. obžalovanému nebyl uložen dodatkový trest odnětí svobody a uložil obžalovanému podle § 245 odst. 3 tr. zák. za použití § 22 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků uloženého rozsudkem krajského soudu v Praze z 19. 10. 1989 dodatkový trest odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.

Z odůvodnění:

Generální prokurátor ve stížnosti pro porušení zákona v podstatě namítá, že městský soud porušil zákon v ustanoveních § § 17 a 19 tr. zák. a § 2 odst. 7, 8 tr. ř., když se ztotožnil se stanoviskem lidového soudu, že uložení dodatkového trestu není potřebné vzhledem k tomu, že obžalovaný učinil obsáhlé doznání, v němž bez jakéhokoliv nátlaku popsal trestnou činnost a že uložený mu trest odnětí svobody na šest let rozsudkem krajského soudu je zcela dostačující k převýchově pachatele a dále uvádí, že městský soud při rozhodování o trestu měl přihlédnout k osobě pachatele, pocházejícího z řad buržoazie, který byl odsouzen pro předcházející velmi závažnou trestnou činnost poměrně mírným trestem, takže neuložení dodatkového trestu vzhledem k značnému stupni nebezpečnosti spáchaných trestných činů není na místě. Navrhl proto nápravu vadného rozhodnutí.

Nejvyšší soud podle § 293 tr. ř. přezkoumal ke stížnosti pro porušení zákona napadené usnesení městského soudu, jakož i řízení mu předcházející a dospěl k názoru, že byl porušen zákon.

Jak vyplývá z odůvodnění usnesení městského soudu, ztotožnil se tento soud se stanoviskem lidového soudu a rovněž nepokládal uložení dodatkového trestu za potřebné vzhledem k tomu, že obžalovaný učinil obsáhlé doznání, v němž bez jakéhokoliv nátlaku popsal svou trestnou činnost, uvedl, kde jsou šperky a ostatní věci schovány a tím dal orgánům činným v trestním řízení možnost provést průzkum a cenné předměty včas zjistit, a dále vzhledem k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků uložených obžalovanému předcházejícím rozsudkem.

Při výměře trestu je soud povinen vycházet z účelu trestu podle § 17 tr. zák. a z hledisek uvedených v § 19 odst. 1 tr. zák. Má přihlédnout ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost, zejména z hlediska způsobu provedení trestného činu, jeho následků, míry zavinění, osoby pachatele, možnosti jeho nápravy a okolností přitěžujících a polehčujících. Soud měl proto při výměře trestu hodnotit obsah rozsudku krajského soudu v Praze z 19. 10. 1959 v celém souhrnu a přihlédnout jak k tomu, že se obžalovaný dopustil jak rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví ve značném rozsahu, tak trestného činu příživnictví podle § 188a tr. zák. Měl přihlédnout v této souvislosti též ke skutečnosti, že jde o příslušníka buržoazie, který ve snaze opatřit si trvalý zdroj příjmů vylákal pomocí falešných lékařských potvrzení neoprávněné přiznání nemocenských dávek a později i invalidního důchodu a který kromě toho byl již v roce 1951 zajištěn pro zatajování zlata, tedy v podstatě pro stejnou trestnou činnost, a potrestán nalézací trestní komisí ONV v Praze 5 pokutou 50 000 Kčs st. m. ev. 50 dny odnětí svobody.

Při úvaze o tom, zda má být vyměřen dodatkový trest, nepřihlédl soud ani k tomu, že v předcházejícím řízení byla polehčující okolnost doznání i okolnost, že obžalovaný pomohl usvědčit hlavního pachatele dr. P. z jeho protistátní činnosti, již dostatečně zhodnocena tím, že trest byl obžalovanému vyměřen 6 lety, tedy takřka na spodní hranici trestní sazby, která činila pět až patnáct let.

Při výměře trestu měly soudy tedy přihlédnout k osobě pachatele a uvážit, že právě u tohoto

pachatele z řad buržoazie, který byl pro předcházející velmi závažnou činnost ke škodě socialistického majetku a zejména i pro příživnictví potrestán poměrně mírným trestem, není stupeň nebezpečnosti jeho jednání tak malý, aby nebyl uložen vůbec žádný dodatečný trest, což je v očividném nepoměru k stupni nebezpečnosti posléze spáchaného trestného činu pro společnost.

Protože nebylo k těmto skutečnostem přihlédnuto, byl porušen zákon v ustanoveních § § 17 a 19 tr. zák. a proto k stížnosti generálního prokurátora bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit a dodatečný trest, se zřetelem ke všem uvedeným okolnostem uložit.